1

Максимові Рильському

Ще молитесь, далекий брате,
Серед Звенигородських піль.
Ще не стомились карбувати
В коштовних ямбах вічний біль.

Краси веселий кондотьєре,
Несете хрест свій там, ген-ген,
Серед похмуро-рідних прерій;
Ви — еллін, схимник і Гоген!

Навколо — хащі й печеніги,
А в кельї — тиші ніжний спів,
Реторти, циркуль, колби, книги,
І Ви — алхімік мудрих слів.

Січень. 1923
По прочитанні "Синьої далечіні"

2

Павлові Тичині

На межі двох епох, староруського золота повен,
Зазгучав сонценосно твій сонячно-ярий оркестр —
І під сурму архангела рушив воскреснувший човен,
Й над мощами народу хитнувсь кам'яний його хрест.

І на древнім, на скитськім1[1], на кров'ю залитім просторі
Говорили могили, співали козацькі вітри.

І у літери тайн степовії складалися зорі,
Щоб пломінним пророцтвом означить початок пори.

Так зродився ти з хвиль злото-синіх космічних вібрацій"
Метеором огнистим ударив в дніпровські степи
І, здавалося,— вріс. І над плугом схилився до праці,
І вже мріяло серце про сонцем налиті снопи...

Вили бурі історії. Рвали й жбурляли відвічне.
О, ти знав, що тоді не сонети й октави, о ні! —
Жорстко-ярим залізом ти пік одоробло північне,
Й клекотіла душа твоя в гнівнім, в смертельнім огні.

Раптом... брязнуло враз! І ридально навік розірвалось...
І бездонним проваллям дихнула порожня луна.
...від кларнета твого — пофарбована дудка зосталась.
...в скривавлений Жовтень— ясна обернулась Весна.

І по синіх степах дикий вітер повіяв примару,
Щоб журить і жахать... Замогильний доноситься спів.
І вночі мертвий місяць освітлить з-за сірої хмари
Божевільну Офелію — знов половецьких степів.

Листопад. 1924
1[1] Скитський — скіфський. Так писали за правописом 1929 року.